

gazetesinin
okurlarına
armağandır.
Çarşamba
günleri
yayınlanır.

A

KADEMİK

Sayfalar

Cilt: 13 Sayı: 6
6 MART 2013 ÇARŞAMBA

Hazırlayanlar: M. Ali UZ - Serdar CEYLAN
maliuz@merhabagazetesi.com.tr • srceylan@hotmail.com

**“Hacıveyiszade
Hocamızı Neden
Çok Seviyoruz?”**

YARIŞMA
ÖZEL SAYISI

Mehmet Ali UZ

HACI VEYİSZADE HOCAMIZI ANARKEN

Beş Şubat, Hacı Veyiszade Hoca'mızın vefat yıl dönümüdür. Bugüne kadar yapılan anmalar genellikle panel ve konferans şeklinde olurdu.

Bu yıl farklı bir anma yapıldı. Türk Anadolu Vakfı, Konya Müftülüğü ve Hacı Veyiszade Camii Yaşatma Derneği tarafından müştereken tertip edilen anma toplantısında, "Hacı Veyiszade Hoca Efendi'yi Neden Çok Seviyoruz?" konulu yarışmanın ödülleri verildi.

Açılan yarışmaya, Konya İmam Hatip Lisesi ile Konya'da faaliyet gösteren Kur'an kursları öğrencileri katılmış. Her iki gruptan da üçer öğrenci dereceye girmiş. Gece, birincilere üçer biner, ikincilere ikişer biner, üçüncülere de birer lira ödül verildi.

Bugüne kadar yapılan anmalarda, Hoca Efendi ile ilgili çok şey söylendi. Hakkında çok şey yazıldı. Toplantılara hemen hemen aynı insanlar katılıyordu. Önemli olan gençlerin bu değerli insanımız hakkında ne düşündüğü idi. Bu toplantı ile gençlere bu imkân

tanınmış oldu. Biri birinden güzel kompozisyonlar dereceye giren öğrenciler tarafından okundu.

Yapılan güzel ve doyurucu konuşmalarda İl Müftümüz ve Türk Anadolu Vakfı başkanımız Hacı Veyiszade merhumu özet olarak anlatıverdiler. Konya milletvekilimiz Mustafa Kabakçı Bey'in selâmlama konuşması da güzeldi. Toplantı samimi bir hava içerisinde geçti.

Anma, gerçekten geçen anmalara nispetle çok farklı bir şekilde tamamlandı. Hacı Veyiszade Hoca Efendi ile ilgili anmada gençlerin devreye sokulmasının son derece faydalı olduğunu düşünüyorum. Böyle güzel ve anlamlı bir programı gerçekleştirenleri ve emeği geçen herkesi kutluyorum.

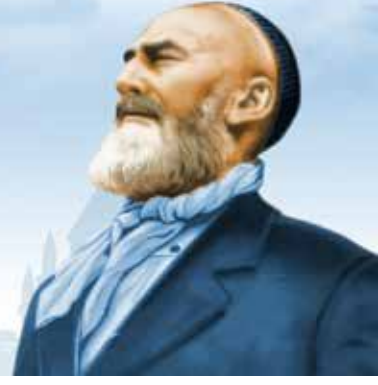
Akademik Sayfalar'ımızın bundan sonraki bölümünde, Hoca Efendi'yi çok güzel anlatan ve dereceye giren, öğrencilerimizin yazılarını okuyacaksınız. Yazılar, kendi grupları içerisinde birincilerden başlanarak verilmiştir.

Dereceye giren öğrencilerimizi de candan kutluyorum.

EL ŞİDDETÜ'L-KALB

MUHİTTİN ERTÜRK*

Ey kutlu Hak dostu... Kimsin sen? Kimsin ki, sana bu kadar bağlı bu gönül? Senin ile buluşmadan dünyadan hicret ettin, hak olan Allah katına. Bakışların içimi ısıtamadı, gülüşünü göremedim. Göremedi o nur yüzünü günahkâr gözlerim. O mübarek sesini duymadı kulaklarım. Ama benim yüreğim seni görmeden sevdi. Gidişin sadece fani bedeninin aramızdan çekilmesi oldu üstadım. Baktığımda bu şehrin taşına toprağına, her yerde seni görmek ne güzel. Bağırıyorum, haykırıyorum belki sesi mi duyarsın da, çıkıp gelirsin rüyalarım. Rüyalarda buluşur belki kalbim seninle. Bir umutla beklerim yüzünü görme hasreti ile. Okşarsın belki başımı, unutmazsın bu evladını. Sessiz çılgınlıklarıyla düğümliyor hıçkırıkları boğazıma, yalnız ben duyabiliyorum haykırımlarımı. Sana sesleniyorum üstadım! Kalbim ürkek, sesim titrek, ellerim bomboş... Yüzümüz eskisi gibi gülmüyor. Çünkü hayatımızda hep bir şeyler eksik. Halkın sensiz, halkın nefessiz, halkın sana aç. Senin sabrın ne güzel bir sabırdı. Zalimlere karşı cesaretin... Peki? Biz üstadım. Biz nasıl direniriz zalimlere zulmedenlere... Seni tanımadan, seni duymadan, sana gelmeden önceki halimi düşünüyorum da gafflet denizine öyle bir dalmışım ki, senin hayatından, mesajından, aş-

kından, senin güzelliklerinden habersizdim. Ama tanıyınca seni başkalaştı dünyam. Sana hayran, sana hasret oldum ey dost! Şüphesiz ki, seni en güzel anlatan yine senin hayatın ve ahlakındır. Tabii ki, seni öğrenirken. O'nu görebilecek göz, işitebilecek kulak, hissedebilecek gönül gerekir. Senin bütün hayatın büyük bir derinliğe sahiptir üstadım. Bu yüzden senin hayatının derinliğine inebilmek, her gözün, her kulağın, her gönlün işi değildir.

Sen öyle bir potasın ki sana atılan her madde, orada yeteneğine göre en uygun gelişimini bulmuştur. Oraya düşen her zerre güneşlere ışık salan bir hal almış, tahtsız, taçsız gönüller hakanı sayılmış ya da yokluğa karışmış; addan sandan geçmiş, insanlığa bir iksir olmuş; soluk alanların ciğerlerine işlemiş, yeni bir arayış gücü vermiştir.

En güzel görüş senin nazarınla beslenmiş, gelişmiş, en tatlı ses senin konservatuarında ahenkleşmiş, beste olmuş, en gerçek bilgi senin enstitüsünde metotlaşmış, şaheserler vermiş, en insanî duygu seninle beraber olgunlaşmış, kudret haline gelmiştir. Üstadım, sen kendisine gönül verenleri hem kendi asıllarına kavuşturan, hem içinde bulunduğu çağa göre, topluma göre en yararlı olacak şekilde yetiştiren bir "İnsanlık üniver-

sitesisin". Sen ki, taşların yerinden sarsıldığı anda, muhabbetle aydınlattın bizleri, kaldırdın gözümüzdeki siyah perdeleri. Almış başını giden bu dünyada, Allah diyen eserlerinle okullarınla ve daha niceleriyle kucak açtın, hiç bırakmadın bizleri.

Seni öyle seviyorum ki Hocam, okulların, ilim ve irfan yuvarlarını kurabilmek için ne kadar da üzüлüp o mübarek gözlelerinden, gözyaşı dökmüşsün. İmam Hatip Okulları'nın açılacağını söylediğinde yeğenin Ali Ulvi Kurucu'nun "İlerisi olmayan bir okula kim evladını gönderir ki" sözü üzerine nasıl da ağlayarak, "O devirler bir kefarete dönemi idi, borcumuz vardı ödedik. Ödeyebildiğimiz kadarıyla ödedik. Kapı az aralanır gibi oldu, bir ışık gözüküyor. Bir damla ışık, her yeri ısıtır değil mi? Işıyacak, ısıyacak..." diyerek ümidini ortaya koymuştun. Her sabah uyandığımda Rab'bime binlerce kez şükrettiğim, manevî ışığımı bulduğum, Rab'bimin sonsuz gücünü görebildiğim, okurken kalbimi okuduğum o muhteşem Kur'an-ı Kerim dersleriyle beni tarifsiz duygunun, tarifsiz tadını tattıran, benim için iman köprüsü olan İmam Hatip Lise'mi bize sen kazandırdın. Sen olmasaydın ben şu an bu düşüncelerde olmayacak, hayatın değerlerinden, ölümün manasından, yaşamın anlamından uzak kalacaktım. İmanın rüzgarda yaprak gibi sallandığı böyle bir

dünyada, kanatsız bir kuş gibi nereye uçacağımı bilemeden öylece bu yalan dünyanın çirkin dehlizlerinde kaybolup gidecektim belki de. Lakin sen varsın, İmam Hatib'im var ve ben hiç rotası bozulmayan, güzel bir ahlakla, kalpleri pas tutmuş, yıpranmış kırılmış insanlara ışık olabilmeyi, kandil misali erirken faydalı olabilmeyi öğrenebiliyorum. Sen imamsın, hatibsin; bizler imamız, hatibiz. Şu yalan dünyada yol kardeşiyiz. Allah ahrette de kardeş olmayı nasip eylesin bizlere inşallah.

Üstadım, çocukluğumu seninle geçirmeyi o kadar çok isterdim ki, sana selam verebilmek için arkadaşlarımla yarışmayı, o minicik ellerimle senin verdiğin senin kokunun sinmiş olduğu sarı leblebilerinden yemeyi çok isterdim. Büyürken ilminden ilim almayı, senin derslerine girerek gerekirse sabahlara kadar uyumayıp ders çalışmayı isterdim Üstadım. Yeter ki, sen öğret, ne "Huysuzlar, yan kayışları kırdınız gene, çabuk toparlanınız" dediğine kızardım ne de o iki ders arasındaki boşlukta abdest alıp, kıldırıldığın nafil namazlara üşenirdim. Hem sen hep demez miydin, "Kızmayacan, kızdırmayacan, kırmayacan, kırılmayacan." diye. Ama sen Rab'bine kavuşmakta acele ettin Üstadım. Bizler seni çok sevdik. Seni sevmek için görmek mi lazım? Dizin dibinde oturup dinlemek mi lazım? Biz Allah'ı, elçisini, sahabeyi, Rahman'ın dostlarını görmeden sevmedik mi? Ey Allah'ım, seni sevmeyi, seni sevenlerle muhabbet etmeyi ve zatının sevgisine yaklaşır amellerin sevgisini bana ihsan eyle.

Bütün güzellikler iğretidir, ödünçtür senin için... Dünyayı hiçbir zaman zevk penceresinden seyretnemişsin. Bu yüzden sen, hep

hakikat peşinde koşmuşsun. İnsanları hep hakikate çağırmışsın. Her konuya, her olaya farklı bakmışsın. Her bakışın insanları hayran bırakmıştır. Sende damlalar deniz olmuştur. Onun için seni anlatmak kolay değildir. Seni öğrenirken insan kendisini öğrenir! Hakikati kaybeden sende yol bulur! Kendini kaybeden, kendini sende bulur! İşte ben Allah'a en sevgili olmaya erişen, Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Hoca'mı, Rab'bimin asıl kaynağı olan bana verdiği sevgi ölçüsünde seviyorum. Çünkü o, bir büyük fazıl, Allah dostu, veli. Kerameti, yaşantısı, insanlara olan davranışları bunun en ciddi şahididir. Sözüm bir yerde biter ama ona olan muhabbetim asla. O, bir okyanustur. Ben bir balığım... Balık ne kadar farkındaysa okyanusun, ben de o kadar farkındayım... Bu yazımda, binde birini bile anlatamadığım felsefesinin, aşkının ve sevgisinin bu kadarını anlatmaktayım... Denizler mürekkep, ormanlar kalem olsa; yine de yetmez bir Allah dostunun, üstadımın sevgisini anlatmaya. Mekanın cennet, bize bıraktıkların nimet olsun...

**Mevlâna İmam Hatip Lisesi*

HACİVEYİSZADE HOCAEFENDİ'Yİ SEVDİK, NESİLLER BOYU DA SEVECEĞİZ...

KÜBRA GÜVEN*

Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Hoca Efendi (*Kuddise Sirruhü*), 1889 yılında Konya il merkezine bağlı Şatır Köy'ünde dünyaya gelmiştir. Babası büyük alimlerimizden Hacı Veyis Efendi annesi ise Fatma Hanım'dır. Hem anne ve hem de babası tarafından asil bir aileye mensup olan hocaefendi, bütün ömrünü İslama adanmış, insanların gaffletten kurtulmasına sebep olan bir ömür sürmüştür. İlime ve talebe yetiştirmeye çok önem vermiş ve bu sebeple de ilim irfan yuvalarının kurulmasına öncülük etmiştir. Kendisinden sonra gelen biz yeni nesillere örnek olacak, İslamiyet adına mücadelelerle dolu bir hayat yaşamıştır. Sevgi ve hoşgörü deryası, aynı zamanda da büyük fikir ve ilim adamı olan Allah dostu bu büyük veli, yaşadığı Konya'nın sınırlarını aşarak, ülkemizin manevi mimarları arasında yerini almıştır.

Benim burada anlatmaya çalışacağım ve üzerinde ısrarla duracağım husus; Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Hoca Efendi'nin (*Kuddise Sirruhü*) hayat hikayesinden ziyade, hocaefendiyi bize sevdiren özellikleri, yaşam biçimi ve gönüllerimizde taht kuran üstün şahsiyetidir. Aslında hocaefendiyi sevmemizi gerektiren ve nesiller boyu giderek artan bir sevgi seli oluşmasının o kadar çok sebebi var ki... Mübarek yüzünden eksilmeyen tebessümü ve insanlara karşı hoşgörü ve davranışı sebebiyle seviyoruz. Çok önem verdiği selamlaşmayı, çevresine de devamlı surette tavsiye edip kendisinin de bizzat çoluk çocuk, kadın, erkek, genç yaşlı, ölü veya diri her-

kese selam vermesi sebebiyle seviyoruz. Tam bir namaz aşığı olan hocamızı, semtine uğramadığımız tehecüd namazı var ya, çocukluğundan beri o namazı hiç kaçırmamış olduğu için seviyoruz. Yaşadığı her an çevresine ve talebelerine yaptığı hayır duaları ve o dilinden hiç düşürmediği meşhur; "Allah sa'yinizi meşkur zenbinizi mağfur, hizmetinizi makbul eylesin." duası sebebiyle seviyoruz. Ülkemizin gurur kaynağı, her zaman varlığıyla övündüğümüz, nesillerimizin garantisi, gözbebeğimiz İmam Hatip Lise'lerimiz ile yüce kitabımız Kur'an-ı Kerim'in hıfz edilmesi, yaşanması ve yaşatılması adına büyük pay sahibi olan güzide eğitim yuvaları Kuran kurslarımızın kurulmasına öncülük ettiği ve bu eğitim yuvalarının ayakta durması için varını yığını sarf ettiği için seviyoruz. Seviyoruz çünkü yuvalarının inşaatlarında yeri geldiğinde bizzat bir işçi gibi çalışan, buralara talebe temini için gece gündüz koşturan, çocukların eğitimi ile yakından ilgilenerek derslere girip eğitim görevini dahi üstlenen, Hoca Efendiyi seviyoruz ve de nice nesiller boyunca sevmeye de devam edeceğiz. Çünkü bahsettiğimiz bu Allah dostu büyük insan, bütün hayatı boyunca İslamiyeti yaşama ve yaşatma adına ne varsa kendisinde bulabileceğimiz, hayatını ilme ve ilim yuvalarının kurulmasına adanmış örnek bir şahsiyettir. Ayrıca bir hususu daha belirtmeliyim ki; bütün bu saydıklarımın tamamı bir tarafa, bir Hadis-i Şerifte "Âlimler benim varislerimdir." buyuran yüce peygamberimiz Hazreti Muhammed (*sallallahü aleyhi ve sel-*

lem) efendimizin sarf ettiği bu söz bile sadece kendi başına Hoca Efendiyi sevmemizin en büyük sebebidir.

Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Hoca Efendi (*Kuddise Sirruhü*), tam 70 yıl süren hayatı boyunca, takva üzere yaşamış, İslamın yükselmesi için çalışmış, çabalamış, bizlere ve bizden sonra gelecek nesillere örnek olacak bir ömür sürmüştür. Bizlere düşen ise; Hoca Efendinin bizlere miras olarak bıraktığı eğitim yuvalarını korumak, yüceltmek, örnek hayatını rehber edinerek yaşamak nesiller boyu aktarmak suretiyle, kendisinden emanet olarak aldığımız bu eğitim yuvalarını kıyamete kadar

yaşatmak olacaktır. Yüce Allahtan niyaz ediyorum; hocamızın emanetini üstlenen bizleri ve bizlerden sonra gelecek nice nesilleri bu azmimizde ve isteğimizde, muvaffak ve muzaffer etsin, Allah yardımcımız olsun. Hoca Efendi, 1960 yılının Şubat ayında bir Cuma günü mübarek ruhunu teslim ederek hakka yürümüştür. Mahşeri bir kalabalık ile kılınan cenaze namazından sonra çok sevdiği Hz. Mevlâna'nın yanıbaşında bulunan Üçler Mezarlığındaki kabrine defnedilmiştir. Allah (c.c.) rahmet eylesin...

**Bosna Hersek İmam Hatip Lisesi.*

HACI VEYİSZADE

ELİFE ÇEVİK*

Bir gönül insanı:

Kaynaktan fışkıran tatlı bir suyun, çeken bir varlığa ulaştığında varlığın sudan duyduğu haz gibi imandan haz duyan bir irfan insanı... İbadetin şevkinden uzak gönüllere ih-san bilgisini, kulluğun nasıl yapacağını bilmeyenlere kulluk meziyetlerini ulaştıran bir ilim insanı...

Gönül, insana Allah (c.c.)'ın en büyük nimetidir. Allah gönle evim demiş. İşte o, bu gönüllerin mamur olması için vermiş ömrünü.

Övgüye layık olan Allah, yaşanması gereken İslam, örnek alınması gereken de Rasulullah olunca hiçbir zorluk onu durdurmaya yetmemiştir.

Zulmetin karanlık bir gece gibi Ümmet-i Muhammed'in üzerine çöktüğü, alimlerin zalim gibi gösterildiği,

Allah'ın yasaklarını çiğnemek bir çağdaşlık göstergesi olduğu bir zamanda cihadın en mükemmelini sergileyen nadide şahsiyetlerden biri idi. Böyle bir zamanda garip kalmış, cahil diye horlanmış, fakat o, bu milletin önderliğini, imamlığını yapmış; İmam Hatip Okullarının kurulmasına öncülük etmiştir. Bu milletin imamı olacak, sözcülüğünü yapacak, Allah için hitap edecek insanların yetişmesi için bütün varlığını seferber etmiştir.

Üsve-i hasene olan Rasulullah'ın yaşantısı onun hayat düsturu olmuş. Allah'a dost olmanın tadını almış, malını ve canını cennet karşılığında kârlı bir alışverişle Allah'a satmış. Rasulullah'ın Medine'den dünyaya İslâm'ı yaydığı gibi, Hacı Veyiszade Hoca Efendi de Konya'yı ilim şehri haline getirmek için

gayret etmiş, ilmin Konya'dan dünyaya yayılması için çok büyük çalışmalar yapmıştır. Her davete icabet etmiş, girdiği her gönülde derin bir sevgi ve iz bırakmıştır. Hayatı boyunca yazılı hiçbir eseri olmayan bu eşsiz gönül insanının en büyük eseri öğrencileri olmuştur.

Onun, Allah ve Rasülünün rızasını kazanmak için Konya İmam Hatip Okulu'nda yaktığı ışık sayesinde bugün ümmetin önderliğini yapan seçkin şahsiyetler yetişmiş ve yetişmektedir. Allah (c.c), bir kulu sevdiği zaman onun amel defterini kıyamete kadar kapanmayacak ameller işlemeyi ihsan eder. Bu Allah'ın kuluna en büyük lütfüdür. Peygamberimiz dünyadan ahirete irtihal ettiği zaman miras olarak Kuran ve sünneti bıraktı. Ümmeti Muhammed bu mirası ilmiyle amil âlimler sayesinde hep canlı bir şekilde ayakta tutabilmiştir.

Sevmek ve sevilmek... Kim Allah'ı severse Allah da onu sever ve yarattığı bütün canlılara onu sevdirebilir.

Allah'ım! Hacı Veyiszade'yi nasıl bir sevgiyle sevdin ki, onu seven gönüller her geçen gün çoğalmakta, onun örnek hayatını öğrenen her insan Kuran'ın ışığında yürümeye gayret etmektedir. "Allah'ın dostları, görüldüklerinde Allah'ı hatırlatan kimsedir." hadis-i şerifinde buyrulduğu gibi görüldüğünde Allah'ı hatırlatan bir ummandı o. Ummanı anlatmaya kalem kafi gelir mi? Kalem bile ummana muhtaçken. Dünya

ummanlara muhtaç, ummanlarsa keşfedilmeye. Sen ki Konya'nın ummanısın! Seni Konya ile birlikte dünya tanıdı. Keşfedildin ey gönül insanı, gönüller fethetmeye geldin hoş geldin, azmettin ve gönülleri fethettin.

Ey gönül adamı! Konya'da yaktığın ilim meşalesiyle soğuk günlerimize güneş, güneşin tüm şiddeti ile kavurduğu çölde kum taneleri, çölün tüm sıcaklığıyla kavurduğu yüreklerimize rahmet, tüm haşmet ve vakarıyla gecelerimizi aydınlatan bir kamer oldun. Artık ayağa kalkmaz diye bakılan ümmete ümit kaynağı oldun. Zalimin karşısında korkmadan, eğilmeden, cesaret ve ferasetin doruğuna ulaştın. Herkese selam verdin, selametini İslam'da olduğunu hatırlattın. Şu üç halde daima kendinden geçtin; namaz vakti girdiğinde, misafir geldiğinde ve Rasulullah anıldığında.

İslama adanmış ömrünü tamamladığın vakit, vazifesini en güzel şekilde yapmış olmanın huzuru ile Allah'ın has kulları arasında kardeşlerine ulaşmış olmanı umuyoruz.

Evet, o bedenlen bu dünyadan gitmiştir, fakat eserleri ölü gönüllere yenden hayat vererek kendisini yaşatmaya devam etmektedir.

Allah bilir ya seni sadece Allah sevdiği için seviyoruz. Selam sana ey Hacı Veyiszade! Selam Allah'ın dostlarına! Selam Allah'ı sevenlere!

**Merkez İmam Hatip Lisesi.*

İLİM VE ÂLİMİ SEVMEK

AYŞE YILMAZ*

Allah'ın selamı, yüreği güzel tüm insanların üzerine olsun. Selam! Sevmesini bilenlere ve selam! Sevgi dolu tüm yüreklere.

Sevgi... Sevenin arzu ve isteklerinin sevilende somut biçimde görülmesidir. Sevmek duygusu da insana Allah (c.c) tarafından verilmiş, en güzel anlamlı duygulardan bir tanesidir. Sevgi, sadece insana mahsus bir duygudur. Bu duyguyu en mükemmel şekilde yaşayabilen sadece insandır. Sevdığımız insana verebileceğimiz bir selam, ya da bir hediye sevgimizin somut bir göstergesidir. Bu duygu ve sevgi seli başında "Allah" sevgisi,"Peygamber " sevgisi ve Âlim, Hoca sevgisi gelir. Sevmek! Ama nasıl sevmek! Allah'ı seviyorsak, ona kulluk etmeli, emirlerine boyun eğmeliyiz. Peygamberimizi seviyorsak, onun sünnetine sarılmalı, hayatımızı şekillendirmeliyiz. Âlimlerimizi seviyorsak, onların göstermiş olduğu aydınlık yolda ilerlemeliyiz. Çünkü onlar peygamberlerin varisleridir.

Topluları ayakta tutan iman ve ilimdir. İlimleri ayakta tutan ise âlimlerdir. Âlimler toplumların temel direkleri ve ışık kaynağıdır. Bu yüzden âlimleri olmayan toplumlar karanlıkta ya da boşlukta kalan insanlar gibidir. Ne yaptığını bilmez, doğru yolu bulmakta zorlanır. Bunun için "Âlimin ölümü âlemin ölümüdür" denilmiştir. Peygamberimiz (s.a.v) "Alimin ölümü İslam'da açılmış bir gedik gibidir. Âlim helali, haram, bilen ve bildiğiyle amel eden", buyurmuştur. Âlimleri sevmek imanımızın alametidir.

Yolumuzu aydınlatacak, bize misal olacak o kadar çok yıldızlarımız var ki tarihimizde... Hangisine tutunsak yolumuzu buluruz. Bu manada asırlar boyunca memleketimize ve bütün İslam

âlemine sayısız ilim ve irfan erleri armağan eden, Konya'mızın son asırda yetiştirdiği, önemli kişilerden olan, bütün Konyalılarca sevilen, ilmiyle amil, Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Hoca Efendidir. Manevi âlemde en yüksek mertebelerde olduğu gibi maddi âlemde de mütevazı, vefakâr, cefakâr, ahlak ve fazilet timsali, örnek bir kişidir. "İnsan yetiştirmek bir sanattır." sözünden hareketle, insanları sevmiş, onların İslam'ın bir askeri olması için gece, gündüz çalışmış ve insanların sevgisini kazanmıştır. Çünkü "Kim kalbini Allah'a bağlarsa, Allah müminlerin kalbinde ona sevgi ve merhamet yaratır" (Hadis-i Serif). O ilmiyle amil, hürmet ve saygıya layık bir insandı.

Hacı Veyiszade'yi seviyoruz, çünkü o hayatı boyunca doğruluktan ayrılmamıştı. Birlikte yaşadığı insanlara karşı anlayışlı ve nazik davranırdı. İnsanları, içinde bulundukları sosyo-ekonomik açıdan değil, Allah'ın eşit yarattığı kulları olarak görür ve değerlendirdi. Karşılaştığı olaylardan doğru kararlar vererek hayatı yaşanılır kılma konusunda önemli bir davranış modeli sergilemişti. Olaylar karşısında hiçbir zaman yılmamış, sabretmenin zorlu fakat insanı huzura sevk eden, ruhu geliştiren bir eğitim aracı olduğunu öğretmişti. Samimiyeti, görev bilinci, yetkisini belirleyen sınırlarla, durması gereken yerde duruşu, onun davasına olan büyük inancını dışa vurmasıdır. Onu, kendini feda etmeye kadar götüren tutum davasına olan inancıydı. O bu yolda hiç tereddüt yaşamadan bütün riskleri göze alıyordu. Bu hususta büyük bir başarı elde etmesi, en başta kendisinin samimiyetiyle açıklanabilirdi. Çünkü o İslam'ı yükseltmeye çalışmaz, İslam'da yükselmeye çalışırdı. Bu anlamda insanlar için model bir kişi-

dir. Model almak denildiğinde anlaşılması gereken, O'nun insanlarda değiştirmeye çalıştığı davranışları modellemek olmalıdır. Onun davranışlarını doğruluğunu, adaletini, sevgisini, saygısını, barışçılığını, hoşgörüsünü, yumuşak huyluluğunu ve çalışkanlığını kendi yaşantımızda uygulamak, onu örnek almak demektir.

Hacı Veyiszade Mustafa Hoca Efendi'nin Kur'an kurslarının, hafızlık kurumunun ve imam Hatip Okulu'nun açılmasında büyük katkısı olmuştur. Bu okulun kuruluşunda büyük hizmetleri geçtiği gibi, vefatına kadar da bu okulda hocalık yapmış ve yüzlerce talebe yetiştirmiştir. Son nefesini verene kadar, ilim ve irfan yuvalarının kurulması için çaba gösteren, bu uğurda Allan'tan (c.c) aldığı bir güçle, manevi gücünü kullanan, toplum hayır ve hasenatta yarışa sevk eden önemli şahsiyettir.

Hacı Veyiszade Hoca Efendi imam ve öğretmendi. Talebeleri için herkese şöyle derdi: "Bu çocuklar meleklerin kanatlarıyla korunuyorlar. Bu memleketi ileriye götürecekler. Bu milletin sönen, söndürülen kandillerini onlar uyandıracak". Bazen kendisini şikâyet eden okul müdürü ve art niyetli kişilere karşı bile hep sabırlı olurdu. Bu hususta da şöyle derdi: "Bunlar beni talebe yetiştirmekten uzaklaştırmak istiyor-

lar, ama ben adam yetiştirme bahçıvanıyım. Bir talebenin yetişmesi için bin münafığın kahrını çekerim. Bu uğurda yoluma çıkan engellere katlanırım hem de seve seve... Bir bahçıvan bir gülü yetiştirirken, elleri kan revan olur. Bizler de Gül-i Muhammed için bu kahrı çekeceğiz, bu bahçeye biz bakacağız. "derdi. Geçmişten günümüze yetişmiş imanlı nesil, Hacı Veyiszade Hoca Efendi gibi âlimlerin sevgisinin hamuruyla yoğurduğu, kabul olmuş dualarının ve sabrının sonucu değil midir?

Binlerce talebe yetiştirmesi ve bu talebelerinin yüzlercesinin de yine binlerce talebe yetiştirmesi münasebetiyle Hocaların Hocasıdır.

Az okuyandan çok okuyana kadar, kendi döneminde, kendisiyle temas kuran ve kurmayan cemaate irşat görevi yapmasıyla mürşittir.

İlmîni kendisinden faydalanmak isteyen herkese ulaştırılmasıyla, ilmi ile amil bir âlimdir.

Kendisine başvuran herkese Allah'ın izniyle şifaya vesile olmasıyla manevi bir hekimdir. Ölüye diriye selam vermesiyle sevgi ve barışın timsalidir.

Kendisi gerçek manada bir hak aşığı, gönüllere taht kurmasını bilmiş bir sevgi adamı, herkesin gönlünü fethetmiş ilim ve irfan ordusunun unutulmaz simalarındandır. Allah sevdiği kulunu başka kullarına da sevdirmiştir. Biz de; "Kişi sevdiği kimseyle beraberdir" sözü gereğince, Hadis-i Şeriften yola çıkarak, değerli Hacı Veyiszade Mustafa Hoca Efendi'yi, seviyoruz ve ona her zaman duacıyız. Rab'bim ebedi cennetinde bizlere onun gibi salih insanlarla beraber olmayı nasip etsin... Bizler de Hacı Veyiszade gibi bir Allah dostu olabilesek, bizler de onun gibi gönülden bağlanabilesek, onun gibi hakka kul Habibine ümmet olabilesek... Sevgi sevene, sevgi sevilene, sevgi sevgiye layık olana duyulur.

**Süreyya Yıldız Kız Kur'an Kursu*

ÖMRÜNÜ HİZMETE ADAYAN ÂLİM

HÜLYA RASBACI*

İnsanlar vardır, hiçbir iz bırakmadan hayattan çekip giderler, sözcükler vardır, düşüncelerimize girmeden kulaklarımıza misafir olup uçup giderler, alimler vardır, hayatlarını ilimle geçiren ve adeta ilim deryasında boğulan, her dakikasını her saniyesini peygamberimizin sünneti se niyesini uygulamakla geçiren ve bunu yaparken hiç bıkmadan sünnete dört elle sarılan. Genç-yaşlı, kadın-erkek, fakir-zengin demeden herkese selam veren...

Bu değerli velilerimizden birisi de İmam Hatipler'in kurulmasında, ilmin yayılıp taze beyinlerin gelişmesinde İslama ve insanlığa büyük katkıda bulunan Hacı Veyis'in oğlu Hacı Mustafa Kurucu Efendi'dir. Kendisi Konya âlimlerindendir. 1305 Rumi, 1889 Miladi yılında Konya'nın merkeze bağlı Şatır Köyü'nde dünyaya gelmiştir. Babası büyük bilginlerimizden Hacı Veyis Efendi, annesi ise Fatma Hanım'dır. Hem anne hem de baba tarafından asil bir soya mensuptur. İlk bilgi ve terbiyeyi babasından almış olup, Mustafa Efendi adında bir zattan da hafızlığı öğrenmiştir. Adliye Medresesi'nde müderrislik yapmış, 18-19 yaşlarında zamanın büyük âlimlerinin önünde, çetin bir imtihan vererek icazet almıştır. Hacı Mustafa Kurucu Efendi 22-23 yaşlarında Ziya Efendi ve kardeşleri tarafından kurulan ve zamanın en mo-

dern medresesi olan Islah-ı Medaris'te eğitim hayatına atılmış ve burada pek çok talebe yetiştirmiştir. Kendisi aynı zamanda Islah-ı Medaris-i İslamiyye adlı üniversitede çalışmalarıyla da yeni bir İslami hareketin öncüsüdür. Hacı Veyiszade ünvanı ile meşhur olup, Konya'mızın yetiştirdiği son devir din bilginlerimizin en büyüklerindendir. Allah aşkıyla yanan, peygamber sevdasıyla tutuşan, paraya pula, dünya malına değer vermeyen, ibadetleriyle meşgul olurken kendinden geçen, cömertliğiyle, ahlakıyla ve davranışlarındaki tevazuuyla toplumda öne çıkan, Konya'nın manevi havasına zenginlik katan güzide bir insandır.

Toplum bir ikilem yaşarken, insanlar madde ile maneviyat arasında bocalarken Hacı Mustafa Kurucu Efendi toplumun bu sorunlarını gönlünde hissetmiş ve toplumu bu kaostan kurtarmak için adeta bir ışık kaynağı olmuştur. İmam Hatip Okulu'nda olan bir olay dolayısıyla "Bir talebenin yetişmesi uğruna bin münafığın kahrına katlanırım." demesi onun ilme aşık bir insan olduğunu ve talebelerinin eğitimine ne kadar büyük bir önem verdiğini bize gösterir. Ne kadar ince bir düşünce... Hâlbuki önem vermeyip nasıl okurlarsa okusunlar diyebilirdi. İşte onu sevmemiz için bir neden... Elbette hayatında daha böyle bir çok olay mevcut ve

onun hayatımızda açtığı yeni ufukları okuyup öğrendikçe onu daha çok seviyoruz. Öyle ki hasta olduğu zamanlarda bile talebelerini ihmal etmemiş, derslerine mutlaka devam etmiştir. İlim aşkının verdiği hazla yetiştirdiği, önemli yerlere gelmiş pek çok talebesi vardır. Yetiştirdiği talebeler arasından Diyanet İşleri Başkanı Yardımcısı ve Profesörler çıkan çok değerli bir gönül insandır.

Hacı Mustafa Kurucu Efendi Konya’da selamıyla meşhurdur. Kendisi adeta bir selam çağlayanıdır. Evde, okulda, camide her yerde önüne gelen herkese selam vermesi ona babasından miras kalmıştır. Bu nedenle de insanlarla muhabbeti artmış; küçük-büyük, kadın-erkek herkes onu tanımış, insanlar kendisinden feyz almıştır. Hatta tanınmışlığı Konya’yla sınırlı kalmayıp il dışından da birçok insan kendisini tanımış ve sevmiştir. İnsanlar hakkımızda yanlış düşünürler korkusuyla selam vermekten çekinen insanlara Hacı Mustafa Kurucu Efendi bir örnek timsalidir. Peygamberimizin (s.a.v), “Canım kudret elinde olan Allah’a yemin ederim ki; iman etmeden cennete giremezsiniz, birbirinizi sevmeyen de iman etmiş olamazsınız. Size yaptığınız takdirde birbirinizi seveceğiniz bir işi göstereyim mi? Selamı aranızda yaygınlaştırınız.” Hadis-i Şerif’ini özümseyerek, bizler de hayatımızın önemli bir parçasını selamlaşmaya ayırmalıyız. Ayrıca kendisi hayırlı işlerde bulunmayı seven bir insandır. Bunu İmam Hatip Okulu’nun inşaatında, Konya Devlet Hastanesi’nin genişletilmesinde yaptığı katkı ve özveriden ve kız-erkek ayırımı

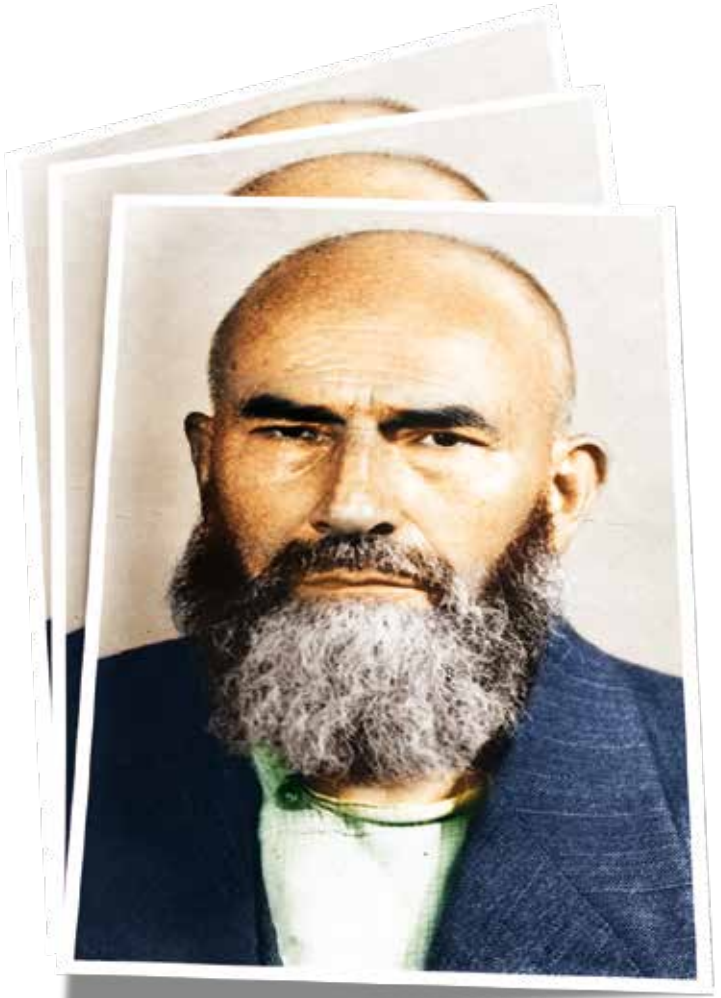
yapmadan öğrencilere yardımda bulunmasından anlıyoruz.

Hacı Mustafa Kurucu Efendi, insanlara karşı asla kırııcı bir tavır sergilememiştir. Uyarısı da kırııcı değildir. “Huysuz, tuzsuz, kursaksız” gibi hakaret anlamı taşımayan sözcükleri kullanır, buna rağmen alınanlar olursa açıklama yapar: “Helva tuzsuz olur, insan da kursak olmaz, kuşlarda olur, darılma” derdi. Hacı Mustafa Kurucu Efendi hiç kimsenin kalbini kırmak istemeyen, mütevazı bir insandır. Biz de müslüman bir insan olarak, onu örnek almalı, Allah’ın yarattığı kullara daha nazik davranmalı, insanların kalbini kırmamaya özen göstermeliyiz.

Hacı Mustafa Kurucu Efendi’nin her teneffüsü nafile namaz kılarak geçirmesi doğrusu imrenilecek bir takvaya sahip olduğunun göstergesidir. Kapu Cami’nde bazılarının “Bu hoca namazda yürüyor, namazımız ifsat oluyor.” demesi üzerine hocaya bunu soranlara; “ Benim üç yerde aklım gider; namazda, misafirim geldiğinde ve Efendimizin ismi anıldığında. Biz Sahib-i Saadet Meab’dan fetvasını aldık, hiçbir şey lazım gelmez.” buyurmuştur. Namazda Rab’bimizin, yüce yaradanımızın huzurunda aklın gitmesi... Acaba günümüzde kaç Müslüman bu şekilde manevi hazla namazını eda edebiliyor? İnşallah bizler de tıpkı Hacı Mustafa Kurucu Efendi gibi maneviyat şerbetinden içenlerden oluruz.

Peki onu neden çok seviyoruz? Hacı Mustafa Kurucu Efendi, başka insanların dertlerini, kendi derdiymiş gibi dert edinen bir insandır. Ne kadar güzel bir insan-

lık örneği. Başkalarının dertleriyle dertlenip, sevinçleriyle sevinmek... Yaşadığımız şu günlerde hayatımızda uygulamayı unuttuğumuz davranışlardan biri. Onu anmak, bize insanlığın gereklerini hatırlatıyor. Bize insan olduğumuzu ve diğer canlılardan farklı olarak bir vicdan duyusuna sahip olduğumuzu hatırlattığı için onu çok seviyoruz. Vefatına kadar din ve fen ilimlerinin birlikte öğrenebileceği ilim ve irfan abidelerinin kurulabilmesi için çaba gösteren, bu uğurda Allah'tan aldığı güçle manevi otoritesini kullanan, toplumu hayır ve hasenatta yarışa sevk eden bir organizatör olduğu için onu çok seviyoruz. Az okuyandan çok okuyana kadar, kendi döneminde, kendisi ile temas kuran ve kurmayan herkesle irşat görevi yapmasıyla bir mürid olduğu için onu çok seviyoruz. Kendisine başvuran herkesin, Allah'ın izniyle şifaya kavuşmasına vesile olan manevi bir hekim olduğu için onu çok seviyoruz. Ölüye dirriye selam vermesiyle sevgi ve barışın mimarı olduğu için onu çok seviyoruz. Yasaklı günlerde bile Hakka yönelmeyi unutmadığı için ve o zor şartlar altında bile Kur'an talimi yaptırdığı için onu çok seviyoruz. Memleketimize ve bütün İslam alemine sayısız ilim ve irfan erleri armağan ettiği için onu çok seviyoruz. Manevi alemde en yüksek mertebelerden olduğu halde zahir alemde mütevazi, vefakar, cefakâr, ahlak ve fazilet timsali olduğu için onu çok seviyoruz. İslama dair ne varsa hayatına nakış nakış işlediği için onu çok seviyoruz. Sevgisiyle, aşkıyla hep hak'ka yönelen gerçek bir hak aşığı olduğu için onu çok

ama çok seviyoruz.

Ömrünü Allah yolunda tüketen, ilmin gelişmesi adına her türlü sıkıntıyı göze alan, parasını son kuruşuna kadar hayır işlerine harcayan, bu konuda oldukça cömert olan, peygamberimizin hayatını kendine yol edinen, Muhammed'i bir ahlaka sahip olan bu ulvi hizmet adamını, Konya'nın manevi mimarını, bütün özelliklerinden dolayı çok sevmemiz ve kendisini gelecek nesillere de anlatarak sevdirmemiz gerekir. Bizler manevi aşka hasret nesiller olarak tıpkı toprağın yağmura susaması gibi ona ihtiyaç duyuyor ve onu çok seviyoruz.

**Şükrü Coplan Kur'an Kursu.*

O BENİM DE HOCAMDİ

RUMEYSA YİĞİT*

Konya’da büyüyüp yetişen, zamanının büyük âlimlerinden olan Konya’ya yakışan ve Konya ile bütünleşen Hacı Veyiszade Mustafa Kurucu Efendi miladi 1889 (hicri 1305) yılında Konya’nın Şatır köyünde dünyaya geldi. Babası zamanın büyük din âlimlerinden, Zar Efendi Medresesi Müderrisi olan Hacı Veyis Efendi’dir. Annesi ise Fatıma Hanım’dır. Hem anne hem babası tarafından asil bir aileye mensuptur.

Hacı Veyiszade Mustafa Efendi her yönden yüksek terbiye ve ahlak ile büyüyüp peygamber sevgisinin, Rasulullah’ın sünnetlerine bağlılık duygusunun aşılandığı bir ailede yetişti. Babası Hacı Veyis Efendi “Çocuklar, gözünüzün temizliğine, sözünüzün temizliğine, özünüzün temizliğine dikkat edin. Zira bütün kitaplar bunun için inmiştir, peygamberler bunun için gelmiştir. Alışkanlıkların esiri olmayın. Muta-dım, âdetim şöyle diyenlerin sözünden ben hoşlanmam. Mutat, adet, Peygamberi Zışan Efendimizin sünneti olmalı. Onun sünnetini adet edinin. Peygamberin sünneti âdetimdir, itiyadımdır deyin, benim âdetim şu demek nefsin ifadesidir. Nefsin esiri olmayın, nefsinize ne kadar hakim olursanız, o kadar hür olursunuz” diyen, böyle düşünüp, yaşayan bir babanın yetiştirdiği evlattır.

Bu manevi havada yetişmiş

olan Hacı Veyiszade Mustafa Efendi de “Rabbim, Allahım, Mabudu, Zışanım” dediği Rabbine, kendini yok sayarak bu dünyadaki asıl hürriyetini kazandı. Asrı saadette yaşamadı ama sanki ashaptan biri gibiydi. Sanmıyorum ki bu zamanın modern psikolojik rahatsızlıkları onda zuhur etmiş olsun! Biraz bulunduğu yerden uzaklaşıp ‘tatil’ yapma ihtiyacı duysun! Bunalıma girsin! Bize de bu çağda cevap bulamadığımız birçok sorularımızın, sorunlarımızın cevabını yaşayarak veriyor aslında. Ashaptan biri gibi yaşayarak örnek olduğu için seviyoruz Hacı Veyiszade Mustafa Efendi’yi.

Hayal ediyorum... Sabah namazından sonra cemaate işrak namazını da kıldırabilmek için, battaniyeye sarılmış bişeyler anlatıyor... Cemaatten ayrılınca, düzgün temiz kıyafeti, boynunda çevresi ile dimdik, vecd içinde selam vererek evine doğru gidiyor. Selamı pasif alanlara “Selamı coşturun babam, cimrilik etmeyin! Dolu dolu alın, verin selamı” diyor, heybetli ama sevimli tavırlarıyla. Ruhların çorak olduğu zamanlarda bu sıcacık sevgi insanların gönüllerine sevgi tohumları ekiyor. Yaşamının her anında insanlara ilmiyle beraber sevgiyle şefkat yüklüyor. Çok farklı bir tarafı var, bir şeyi sadece yapmıyor, hem yapıyor hem de yaşıyor. İslam’ın nasıl tebliğ edilmesi gerektiğini öğrenebildiğimiz için

seviyoruz onu.

Basit menfaat hesaplarından çok uzak, sadece İslam davasına hizmet niyetinde. Her an her yerde yardıma hazır. Yağmur çamur demeden isteyenin ayağına kadar sadece ama sadece bir ineği sıkıntısından kurtarmak için bile gidebilecek kadar benliğinden sıyrılmış bir insan. Gayri müslim bir hastanın getirdiği bir testi suyu hiç itiraz etmeden okuyacak kadar insanlara karşı eşit. Bize unuttuğumuz insanlığımızı ve durmadan şımarttığımız benliğimizi artık görmezden gelmemiz gerektiğini hatırlattığı için seviyoruz.

Onun tek hayat gayesi; insanlara her anlamda yardım edebilmek ve öğrenci yetiştirebilmek... İslah-ı Medaris-i İslamiyye Cemiyeti kapatılıyor ve sıkıntılı yıllar başlıyor. Ama vazgeçmek yok. Öğrenci her yerde yetişir, yine durmuyor, yine durmuyor. Taki

İmam Hatip Liseleri için izin çıkana kadar. O anı hayal ediyorum, gözleri ıslı ıslı daha bir parlak bakıyordur, ne şükür secdeleri yapmıştır. Hacı Veyiszade Mustafa Efendi için, sıkıntılı geçen bu zamanlar, İslam'ın parlak dönemlerinde kıymeti bilinmediği için bir kefarettir aslında. Onun için şimdi daha bir sıkı bağlanmak lazımdır, insanları daha bir gayrete getirmek lazımdır, bu gayretle, aşkla, şevkle, azimle, ümitle, duayla ve bu ruhla atılmıştır, İmam Hatip Lisesinin temelleri! Bu ruhu bize geçirebildiği için seviyorum Hacı Veyiszade Mustafa hocamı.

Hiçbir zaman makam mevki meraklısı olmamış, hayatı ve me-matı sadece Allah için. O Rab'bini sevmiş, Rab'bi de onu kullarına sevdirmiş. Hiç kitap yazmamıştır ama aslında her öğrencisi tane tane yazdığı kitaplardır onun.

Öğrencilerini basit menfaat hesaplarından çok İslam davasına hizmet ve fedakarlık noktasına yönlendiriyor. Öğrencilerine kızması bile tatlı sert, kaşlarını hafif çatıp “Beddua edeceğim amin deyin” der, sonrada “Allah sizi muallim etsin! Allah hepinizi muallim etsin” derdi, geleceğe sağlam insanlar sağlam gençlik yetiştiriyor. Kaleme, kelama gelmez ifadeye sığmaz bir hal onunkisi. Kendisi Kur’an ve sünnetle besleniyor, ondan beslenen öğrencileri de

Türkiye’nin geleceğin de söz sahibi oluyor.

Hacı Veyiszade Mustafa KURUCU. Soyadı kanunu çıktığı zaman dedesi ve büyükleri soy isimlerinin “KORUCU” olmasını istemişler, İslamı ‘koruyan’ anlamında ama bir sebepten dolayı olmamış ve soy isimleri “KURUCU” olmuş. Aslında tam da anlamını buluyor bu soy isim, hem İslamı koruyup hem de o sıkıntılı zamanlardan sonra birçok meşakkatlere katlanarak İslamı manevi

olarak yeniden kurmuşlar. Allah onlardan razı olsun.

Hacı Veyiszadelere çok ihtiyacımız olan bir zamanda yaşıyoruz. Aslında onu çok özlediğimiz için seviyoruz ve rahmetle anıyoruz. Hacı Veyiszade Mustafa Efendi üç yerde kendini kaybediyor. İlki namaz da, ikincisi misafiri geldiğinde, üçüncüsü de Peygamber Efendimizin adı anıldığında... Onu rüyasında Havzı Kevser başında Rasulullah’ın elinden su içerken görenler var. “İnsan ahirette sevdiği ile beraberdir” sözüne binaen, onu seviyoruz ve Havzı Kevser başında onunla beraber buluşmayı istiyoruz. Rab’bimin vaad ettiği din gününde selam verdiklerinden oluruz inşallah.

* Ömerül-Faruk Kız
Kur’an Kursu.

